

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XVII. — Wydana i rozesłana dnia 5. marca 1912.

Treść: № 43. Rozporządzenie, dotyczące utworzenia Inspektoratu telegrafów iskrowych w Tryeście oraz tworzenia i utrzymywania w ruchu urzędów telegraficznych pokładowych na okrętach austriackich.

43.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 1. marca 1912,

dotyczące utworzenia Inspektoratu telegrafów iskrowych w Tryeście oraz tworzenia i utrzymywania w ruchu urzędów telegraficznych pokładowych na okrętach austriackich.

Artykuł I.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 15. lutego 1912 tworzy się w Tryeście „c. k. Inspektorat telegrafów iskrowych“, podporządkowany bezpośrednio Ministerstwu handlu. Inspektoratowi temu podlegają urzędy telegraficzne pokładowe na okrętach austriackich. Wykonuje on nadto państwowe prawo nadzoru nad prywatnymi stacyami pokładowymi na okrętach austriackich i na okrętach obcej narodowości na austriackich wodach śródlądowych.

Inspektorat ten rozpocznie swoją działalność z dniem 1. kwietnia 1912.

Artykuł II.

Następujące poniżej „Postanowienia normalne o tworzeniu i utrzymywaniu w ruchu urzędów telegraficznych pokładowych“ ogłasza się z mocą obowiązującą od dnia 1. kwietnia 1912.

Artykuł III.

Ministerstwo handlu będzie nadawało w przyszłości koncesye na urządzenie i utrzymywanie w ruchu stacyi pokładowych telegrafów iskrowych na okrętach austriackich na zasadzie rozporządzenia z dnia 7. stycznia 1910, Dz. u. p. Nr. 11, dotyczącego urządzeń telegrafów (telefonów) iskrowych na obszarze królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, na okrętach austriackich itd., tylko w tych przypadkach, w których odmówiło utworzenia i utrzymywania w ruchu urzędu telegraficznego pokładowego.

Roessler wlr.

Postanowienia normalne

o

tworzeniu i utrzymywaniu w ruchu urzędów telegraficznych pokładowych.

§ 1.

Stacje pokładowe telegrafów iskrowych, utrzymywane w ruchu przez zarząd państwowy na okrętach austriackich, noszą nazwę: „C. k. Urząd telegraficzny pokładowy“ z dodaniem nazwy okrętu.

§ 2.

O utworzenie i utrzymywanie w ruchu urzędu telegraficznego pokładowego na jednym z okrętów austriackich winien właściciel okrętu prosić Ministerstwo handlu drogą podania, podlegającego obowiązkowi stemplowemu. Podanie to musi zawierać:

- a) nazwę okrętu i czas, w którym urząd telegraficzny pokładowy ma być utworzony;
- b) drogę, na której okręt będzie kursował w swych podróżach;
- c) ilość miejsc pierwszej i drugiej klasy, przewidzianych na okręcie.

Podanie można również ułożyć wspólnie dla kilku okrętów tego samego właściciela.

§ 3.

Ministerstwo handlu oznajmi właścicielowi okrętu na jego podanie w ciągu dwóch miesięcy, czy i pod jakimi warunkami jest skłonne utworzyć urząd telegraficzny pokładowy.

Utworzenia takiego urzędu stosownie do niniejszych postanowień normalnych nie można odmówić, jeżeli okręt podpada pod rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 10. listopada 1910, Dz. u. p. Nr. 207, dotyczące zaopatrzenia okrętów pasażerskich, odbywających dalsze jazdy, w stacje telegrafów iskrowych. Pozatem może Ministerstwo handlu odmówić utworzenia urzędu telegraficznego pokładowego bez podania powodów albo przywiązać je do pewnych szczególnych warunków.

Co do utworzenia i utrzymywania w ruchu urzędu telegraficznego pokładowego zawrze zarząd

państwowy z właścicielem okrętu w wszystkich przypadkach pisemną umowę, którą należy odnowić lub uzupełnić w razie zmiany niniejszych postanowień normalnych.

§ 4.

Utworzenie urzędu telegraficznego pokładowego nastąpi wedle możliwości w czasie, oznaczonym przez właściciela okrętu, pod warunkiem, że prośba, czyniąca zadość postanowieniom § 2., została wniesiona na czas, to jest z reguły na sześć miesięcy naprzód.

Zarząd państwowy dostarczy dla urzędu na własne koszta całego urządzenia telegrafów iskrowych oraz wszelkich przyborów urzędowych. Przedmioty te pozostają własnością państwa.

Zarząd państwowy stara się również o utrzymanie urzędu w stanie zdolnym do ruchu, tudzież o utrzymanie ruchu za pośrednictwem jednego, a w razie potrzeby dwóch telegrafistów, których sam dostarczy.

§ 5.

Właściciel okrętu winien dostarczyć na własne koszta wszelkich urządzeń okrętowych i posług personelu okrętowego, następnie materiałów, rzeczy oraz robotników, potrzebnych do urządzenia i utrzymywania w ruchu urzędu telegrafów iskrowych na okręcie, w szczególności ubikacji i urządzeń, potrzebnych do ulokowania urzędu i ustawienia technicznych części składowych tegoż, siły elektrycznej, służącej do utrzymania w ruchu urzędu telegraficznego pokładowego, jakoteż pomieszczenia i naturaliów (pożywienia, opieki lekarskiej itd.) dla personelu urzędowego.

Świadczenia, do których jest obowiązany właściciel okrętu wskutek powyższych postanowień, będą w szczegółach dokładnie określone w umowie pisemnej, przewidzianej w § 3.

§ 6.

1. Właściciel okrętu winien starać się o to, aby telegrafisci pokładowi mieli przy spełnianiu swych obowiązków wszelkie możliwe poparcie, w szczególności aby mogli w razie wydalania się z pokładu oddawać klucze od lokalu urzędowego kapitanowi lub jego zastępcy w celu bezpiecznego przechowania, oraz by mogli od wypadku do wypadku oddawać w depozyt zarządowi okrętu pobrane większe kwoty, by udzielano im w razie próśby pomocy przy pobieraniu należności, tudzież w razie trudności językowych w porozumiewaniu się z pasażerami i by zawiadamiano ich o kierunku jazdy i chyżości okrętu, o wysokości stanu wody i odaleniu od obcych stacyi, tudzież o datach meteorologicznych.

2. Właściciel okrętu winien zezwolić, aby zarząd okrętu wypłacał na rachunek państwa telegrafistom pokładowym, pełniącym służbę na jego okręcie w czasie podróży, ich pobory w terminach płatności. W tym celu należy przed rozpoczęciem podróży podać do wiadomości właściciela okrętu wysokość poborów, które mają być wypłacane, tudzież terminy ich płatności. Rozliczenie odbywa się według umowy.

3. Właściciel okrętu winien spełniać względem telegrafistów pokładowych, ustanowionych przez zarząd państwowy za kontraktem, te same zobowiązania ustawowe w sprawie ubezpieczenia, które ciążyą na nim względem załogi okrętowej.

4. Właściciel okrętu jest obowiązany, na okrętach swych, kursujących według rozkładu jazdy, uskuteczniać bezpłatnie:

- a) transporty telegrafistów, należących do stanu żołnierzy c. i k. marynarki wojennej, między Pola i Tryestem przy sposobności przeznaczenia ich do Inspektoratu telegrafów iskrowych w Tryeście, względnie odwołania ich stamtąd;
- b) transporty telegrafistów pokładowych zarządu telegrafów między przystanią a okrętem, wyposażonym w urząd telegraficzny pokładowy, albo między dwoma takimi okrętami, dostarczając im w czasie transportu pomieszczenia i żywności tak samo, jak telegrafistom pokładowym, znajdującym się stale na okręcie;
- c) transport organów kontrolnych i innych organów c. k. Inspektoratu telegrafów iskrowych w czasie podróży służbowych, jeżeli organa te są w posiadaniu odnośnego zlecenia, a to transport urzędników na miejscach pierwszej klasy, zaś innych organów na miejscach drugiej klasy, dostarczając im pożywienia po cenach własnego zarządu.

§ 7.

1. Właściciel okrętu winien przyczyniać się do kosztów, powstałych dla zarządu państwowego z powodu utworzenia urzędu telegraficznego pokładowego, datkiem rocznym, który wynosi dla okrętów, podpadających pod rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 10. listopada 1910, Dz. u. p. Nr. 207, 2500 K lub 2200 K, stosownie do tego, czy użyty przyrząd należy do pierwszej czy też do drugiej klasy dozwolonych typów. Które typy należy zaliczać do pierwszej a które do drugiej klasy, postanawia Ministerstwo handlu.

Powyższy datek roczny jest płatny w czterech równych ratach z góry, przypadających na dzień 1. stycznia, 1. kwietnia, 1. lipca i 1. października. Obowiązek do uiszczania datków rozpoczyna się z dniem otwarcia ruchu, spoczywa przez czas zastanowienia ruchu (§ 11.) i kończy się z reguły z dniem zwinięcia urzędu telegraficznego pokładowego, jednak nie przed upływem terminu wypowiedzenia (§ 12.). Jeżeli okręt zaginie, gaśnie obowiązek do uiszczania datków w dniu poniesionej straty, jeżeli zaś dzień ten nie jest znany, w dniu wysłania przez okręt ostatniej wiadomości.

2. Jeżeli okręt udzieli na podstawie telegramów, otrzymanych przez urząd telegraficzny pokładowy a dotyczących niebezpieczeństwa morskiego lub zawierających doniesienia o wypadkach innych okrętów, okrętom tym ratunku lub pomocy albo będzie brał udział w takiej czynności, wówczas winien właściciel okrętu uiszczyć zarządowi państwowemu 3 od sta od sumy brutto, pobranej przezeń za ratunek lub pomoc.

§ 8.

1. Urzędy telegraficzne pokładowe ekspedują bez pobierania własnej należności pokładowej telegramy okrętowe w razie nadania ich na pokładzie, zaś telegramy służbowe w razie nadania jak i wydania ich na pokładzie.

Telegramy okrętowe są to telegramy, nadawane nie w interesie osoby trzeciej przez kapitana okrętu do właściciela okrętu albo organów administracyjnych lub agentów tegoż, a dotyczące załogi, pasażerów lub ładunku, stanu okrętu lub jego drogi, kierownictwa lub szkód, poniesionych przez okręt.

Telegramy służbowe są to telegramy, wymieniane między kapitanami okrętów tego samego właściciela w sprawach dopiero co wspomnianych.

2. Telegramy okrętowe i telegramy służbowe winni nadawcy układać, jeżeli to możliwe i jeżeli w ten sposób można zmniejszyć ilość słów, według międzynarodowej książki sygnałowej albo według szczególnego kodeksu szyfrowego właściciela okrętu; w tym ostatnim przypadku należy kodeks szyfrowy

złożyć po jednym egzemplarzu w urzędach telegraficznych pokładowych, mających się zajmować ekspedycją szyfrowych telegramów okrętowych i służbowych, oraz w Inspektoracie telegrafów iskrowych.

§ 9.

1. Termin zapłaty należności nadbrzeżnych i lądowych za telegramsy okrętowe zostanie odłożony. Telegramy takie winni nadawcy wypisywać na przeznaczonych na ten cel blankietach z odcinkami kwitowymi; telegramsy te będą ekspedycyowane tylko wówczas, jeżeli odcinek kwitowy jest zaopatrzonej odciskiem oznaki okrętowej i jeżeli ten ostatni zgadza się z odciskiem, złożonym przez kierownictwo okrętu w urzędzie telegraficznym pokładowym.

Należności nadbrzeżne i lądowe za telegramsy okrętowe pobiera się na podstawie odcinków kwitowych, leżących w urzędzie telegraficznym pokładowym; należności te winny być uiszczone w urzędzie telegraficznym pokładowym za wydaniem odcinków kwitowych natychmiast po zawinięciu okrętu do przystani ojczystej.

2. Należności za inne telegramsy prywatne, nadawane na pokładzie, będzie urząd telegraficzny pokładowy pobierał w gotówce w walucie koronowej przy nadawaniu telegramów albo odłoży termin ich zapłaty. Właściciel okrętu jest obowiązany umożliwić odłożenie terminu zapłaty należności w ten sposób, że zarząd okrętu podejmie się pobierania tychże, zaś właściciel okrętu poręczy za ich spłatę w urzędzie telegraficznym pokładowym po zawinięciu okrętu do przystani ojczystej.

Jeżeli termin zapłaty należności ma być odłożony, muszą być telegramsy te podobnie jak telegramsy okrętowe wypisywane na blankietach z odcinkami kwitowymi, te zaś zaopatrzone odciskiem oznaki okrętowej.

§ 10.

1. Telegrafisci pokładowi podlegają ogólnej karności okrętowej i są związani wskazówkami kapitana lub jego zastępcy. Nie wolno ich jednak używać do żadnych robót służbowych na okręcie.

2. Wstęp do ubikacji urzędu telegraficznego pokładowego jest kapitanowi lub jego zastępcy w każdym czasie dozwolony. Inne osoby, należące do załogi okrętowej, mogą wchodzić do ubikacji tych jedynie w celu spełniania posług, wspomnianych w § 5.

3. Właściciel okrętu winien przeznaczyć jedną osobę z załogi okrętowej, którą telegrafista pokła-

dowy zapozna tak dalece ze służbą urzędu telegraficznego pokładowego, by z czasem nadawała się w razie potrzeby do pomocy dla telegrafisty lub do jego zastępstwa.

Osobę tę należy zobowiązać przed rozpoczęciem podróży przyrzeczeniem, złożonym przez podanie ręki, do przestrzegania tajemnicy telegraficznej.

§ 11.

1. Jeżeli zarząd państwowy uzna to za potrzebne, może zastanowić ruch urzędu telegraficznego pokładowego całkiem, albo co do pewnych stosunków komunikacyjnych, albo dla korespondencji pewnego szczególnego rodzaju, na czas oznaczony lub nieoznaczony, a to bez obowiązku odszkodowania właściciela okrętu.

W razie mobilizacji i wojny może zarządzić zamknięcie urzędu telegraficznego pokładowego w czasie pewnej podróży okrętu także c. i k. marynarka wojenna albo jeden z c. i k. konsulatów.

Kapitan okrętu jest za to odpowiedzialny, aby zamknięcie urzędu telegraficznego pokładowego, zarządzone przez czynnik kompetentny, zostało przeprowadzone.

§ 12.

Zarządowi państwowemu wolno każdego czasu zwinąć urząd telegraficzny pokładowy na okręcie, nie podpadającym pod rozporządzenie, wspomniane w § 3. O chwili zwinienia zawiadomi zarząd państwowy właściciela okrętu najpóźniej na sześć miesięcy naprzód, o ile okoliczności naglące nie uczynią niemożliwym dotrzymanie tego terminu.

Właściciel okrętu ma prawo wypowiedzieć pisemnie umowę, zawartą stosownie do § 3., dotrzymując przytem sześciomiesięcznego, zaś w razie sprzedania okrętu trzymiesięcznego terminu. Po nplywie terminu wypowiedzenia zostanie następnie urząd telegraficzny pokładowy zwiniony, jednak tylko w czasie pobytu okrętu w jednej z przystani austriackich, pominąwszy wypadek sprzedaży okrętu za granicą.

Jeżeli urząd telegraficzny pokładowy musi być zwiniony wskutek wypowiedzenia poza przystanią w Tryeście, winien właściciel okrętu pokryć kosztów fachowego odmontowania i opakowania przyrządów, materiałów i przyborów, będących własnością państwa, tudzież skutecznie na własne koszty odwiezienie tychże, jakoteż telegrafistów stosownie do § 6., punkt 4 b napowrót do Tryestu.